

ALİYA İNKƏRBEK –

*1997-ci ildə Almatının Rayımbek rayonunda doğulub.
Uluslararası "Şəbit" şeir yarışmasının
"Fariza Onğarsınova" ödülünə layiq görülüb.
"Tanrıdağ" adlı kitabı nəşr olunub.*

ÇİÇƏK

Əbədi xatirimdədir uşaqlığım.
İkimizin oynadığı çöllər də.
Qəlbini qırmışdıq çöllərin.
Mən o zaman xoşbəxtdim.
Bilmirdim,
o çiçəklərin solacağını.
Sənə isə
bilmədim şeirdən başqa,
nə hədiyyə edəcəyimi?
Ulduzlu illərim yad kimidir.
Ay səmadan zamansız yox oldu.
Yalnızlıqdır mübarizəni yenən.
Lalələr çoxdur bu gün,
təpə çoxdur.

Zaman isə hər şeyə əngəldir.
Sevgili olmaqdan deyil, sadəcə.
Sevməkdən qorxaram mən artıq.
Bir dəstə çiçək kağızım - ümidin,
Mən sadəcə sirrimi yazıram.

Kim söylədi ki, qəlbi yumşaqdır?
Köhnəlməz xatirə, uşaqlıq günləri.
Kədərləndiyim zaman
qoruyucum sən idin.
Mən tez-tez yenilirəm
bu qovğalarda...

GÖZ BƏBƏYİ

*"Mən sizin ruhunuzu tanıyınca,
gözünüzü çəkərəm."*

MODİLYANI

Karandaşla
özünəməxsusluğunu
qazandım, dost..!
Vücudunda bircə qüsür tapmadım.
Gözlərində
sabahı heç olmayan
gecə gördüm, çaşmadım...

Təbiətdən nifrət edərsən...
Get, əzizim.
Talesizlik qüsurdumu..?
Duyğuları oyanmayan,
ürəksiz illər içindən

gəl, tapaq özümüzü...
Sənin yaşın, rəssamın boyasıdır -
axmışdır gecələrə...
Həyatımın hələ başlamayan sevinci
bitdi anidən.

Biz şələlə nəğməsiydik.
Nə qədər safdır gözlərin?
Dərinliyində batdım.
Qorxdum birdən qıraram
göz bəbəyinin qalasını...

ANA

Nifrət etdiyim qayğılı anlarımda
sənin gülüşün dərdimə şəfadır.
Gözlərindən səpilən
ışığı axtarıram.
Qumdakı tənha gülə bənzəyirəm.
Sehirli şəhər
dırnağını batırdığı zaman,
Ana,
dünyadakı ən ulu, ən gözəl nəğməni
dinlədim səndən.
İllər dəyişməyir öz sırasını,
Yenə də qayğılar göndərir.
Xasiyyətindən kötək yedimi, yoxsa?
Bu cür düşünürsən,
Hiss edirəm mən.
Əl yelləyib getsə də
uşaq günlər,

heç qorxmaram
vicdan türküsünü söyləməyə.
Şəhərin qucağında yox olub
Sənin haqqında
ölməz bir dastan yazıram.

ALMATI

Almatı, sən söylə, doğru etdimmi,
(İnsanlığım şeirdən önə çıxsaydı kaş...)
Könlümü yağışlar yusun.
Bir dəli ağlayım...
Göyüzünə birləşim
mən də bugün.
Doğulduğumdan bəri
tənhalıqla dost imişəm.
Almatı, əyri-üyrü küçələrin,
qədərimin qaralaması deyilmiş.
Yağılarn
ən yaxşı dostum oldu.
Şeiri səbirsizliklə gözlədim
bəzi günlərdə.
Mübarizədən güc alıb yaşayıram.
Almatı, mən döyünən qəlbinəm.
Zirvəndə özümü tanıdım mən.
Ürək dərdimə
sənsən şəfa.
Almatı,
daim belə yaşasan yetərlidir.
Məni yola salıb,
yenidən qarşıla yağışlarınla...

İDRAK ETMƏK

Bəlkə də qədərim asidir.
Özüm də sakit deyiləm.
Heç nəyi gizlətmədən
danışardım.
Anlamaz, fəqət, heç kim...
Anlamayır Ay da...
Yalnız uluduzlar ağlayır...
İşıq kimi qayğım da,
Sevincim də
gecə ayazına bənzəyir.
Yazmışam.
Yoluna boş yerə
baş əymişəm.
Yola qoyuldum.
Sənin qəlbin vurur.
Həyatın mənsiz də gözəldir.
Dərdim şeirdir, rəngi ağdır.
Sən bilirsən, söylə şefasını.
Əziyyətimi qucaqlayıb,
gedimmi?
Başqa nə edim?
Bəlkə də qədərim asidir.
Özüm də sakit deyiləm.
Sahibi Göydədir hər bir şeirin.
Yerdə isə mən yazıram...

(Rəsmiyyə SABİR çevirib)